AUDEN DARE'IN

SIRA DIŞI RENKLERİ

ZILLAH BETHELL

GENÇ TİMAŞ
Bilim Kurgu - Fantastik | 8

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir
Editör | Merve Okçu
Çeviri | Perihan Sevde Nacak
Kapak Tasarım | Barış Şehri
İç Tasarım | Nur Kayaalp

2. Baskı | Aralık 2019
Raf | 12+ Roman Öykü
Yayın No | 4638

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-3006-4

TİMAŞ YAYINLARI
Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul
Tel | (0212) 511 24 24 **| Sertifika No |** 45587
E–posta | bilgi@genctimas.com
genctimas.com genc_timas
genctimas

Baskı ve Cilt | Sistem Matbaacılık
Adres | Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel | (0212) 482 11 01 / **Sertifika No |** 16086

© 2017, Zillah Bethell
© *The Extraordinary Colours of Auden Dare* orijinal adıyla A M Heath & Company Limited, Authors' Agents ve Zillah Bethell ile anlaşmalı olarak bu eserin Türkçe hakları Anatolia Lit Ajans aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Birinci Bölüm: Yeşil

1. Söylemesi Zor Bir Kelime

Bazen okuldan sonra durup trafik ışıklarını izliyorum. Kırmızının koyu sarıya dönmesini, koyu sarının da yeşile dönmesini bekliyorum. Kırmızı, sarı veya yeşilin anlamını bildiğimden değil. Bunlar benim için sadece kelimelerden ibaret. Bir şeyi tanımlamak, bir şeyleri birbirinden ayırt etmek için kullanılan sözler. Bir şeyleri ayırmak için. Ancak bu benim yapamayacağım bir şey. Üstteki ışık kırmızı, ortadaki koyu sarı, alttaki ise yeşil. O kadarını biliyorum. Bugün hiçbir şey ifade etmeyen tarihi bir olay gibi. Mısırlı kralların ve kraliçelerin isimleri ya da Büyük Britanya'nın tarihi kabileleri gibi. Ama biri bir sabah erken kalkıp ışıkların sırasını tersine çevirseydi –yerlerini değiştirseydi– ben bunu asla fark etmezdim. Bana hepsi aynı görünüyor. Hepsi aynı bulanık gri.

Yeşil, mavi, kırmızı, pembe, mor, sarı: Bunların hiçbirini anlamıyorum.

Benim bir rahatsızlığım var, gördüğünüz gibi. Garip bir adı var –uzun bir isim– ne söyleyebiliyorum, ne de yazabiliyorum. Etkileyici geliyor kulağa, biliyorum. Ancak söyleyebildiğiniz ya da yazabildiğiniz, ismi uzun bir rahatsızlığınız olması okulda futbol oynarken hangi tarafta bile olduğunuzu söyleyemedi-

ğinizde hiç yardımcı olmuyor. (Topu kaç kere karşı takıma gönderdim, bilmiyorum...)

Açıkçası rahatsızlığımı çoğu zaman fark etmiyorum. Sanırım herkes kendine dair her şeye alışıyor. Her şeyin siyah beyaz ya da açık gri görünmesine alışkınım. Her şeyin.

Bir zamanlar sağlıklı olduğum hiç olmadı zaten. Her zaman böyleydim. İlk nefesimden beri. Eğer bir zamanlar renkleri görebilmiş olsaydım, eminim çok daha kötü olurdu. O zaman tam olarak neyi kaybettiğimi bilirdim.

Ama aslında hiçbir şeyi kaybetmedim.

Ben her zamanki gibiyim.

Adım her zaman Auden Dare'dı.

On bir yaşındayım.

2. Robot İşi

Yıllar içinde annem bir şeyleri bana anlatırken renkleri kullanmaktan kaçınmanın pek çok farklı yolunu geliştirdi. Bir şeyi anlatırken onu ayırt etmenin farklı yollarını kullanmaya çalışırdı. Sayardı: "İkincisi" mesela. Büyüklüklerini karşılaştırırdı: "Üçüncü en küçük." İkisini aynı anda yapardı: "Beşinci sıradaki dördüncü en küçük." Renklerin tonlarını anlatmak için alfabeyi bile kullanıyor. (A en açık ton ve teoride, Z en koyu olmalı. Ancak annemin tonlara bakışı yirmi altı harf için biraz fazla basit olduğundan en fazla D'ye ya da E'ye kadar gidiyor.) Ben çok küçükken bazı şeylerin renklerini anlamam için semboller çizerdi. Yeşil için elma çizerdi. Mavi için zikzak şeklinde iki çizgi çizerdi. Bunları yapışkan kâğıtlara çizip her şeye bu kâğıtları yapıştırırdı ki neyin ne renk olduğunu anlayayım. Bunu benim iyiliğim için yaptığını sanmıyorum ama. Bir kazağın kırmızı mı sarı mı olduğunu bilmek beni rahatsız etmiyordu tabii. Ama bence annem bunu başkalarının yanında zorlanmamam ve diğerlerinden çok farklı görünmemem için yaptı. Bunu çok garip görünmemem için yaptı.

Annem renklerden bahsetmemenin yaratıcı yollarını bulmuş olmasına rağmen, bazen o yoğun zihni bunu unuturdu.

Robot İşi'ni aldığı gün unuttuğu gibi.

"Bir araba aldım," dedi montunu çıkarıp dış kapıyı sertçe kapatırken.

"Araba mı aldın?" diye tekrarladım. "Neden?"

Montunu kapının arkasındaki askılığa astı ve sorumu duymazdan geldi.

"Nasıl bir araba olduğunu merak etmiyor musun?"

Kalemi ve her zaman taktığım büyüteci önümdeki kâğıt destesinin üzerine koydum. Sandviç'in yastığının üzerine kıvrılmış mırıldarkenki hâlinin çizimine yeni başlamıştım. Gözleri kapalıydı, güzel rüyasında yavru kuşları ve küçük fareleri görüyordu. Kulaklarını çizmeyi ancak bitirmiştim.

"Pekâlâ. Nasıl bir araba?"

"Bilmiyorum. Arabalar hakkında çok şey bilmiyorum. Tek bildiğim büyük olduğu."

İç çektim. "Büyük mü?"

Annem başıyla onayladı. "Git kendin bak. Kapının önüne park ettim."

"Ne kadar para verdin?" Perdeleri açtım ve yola, on basamak aşağıya baktım. Hepsi eski, bir sıra araba yolun kenarlarına dizilmişti. Her biri sahiplerinin geri gelip onları çalıştırmasını bekliyordu.

"Ne kadar mı? Bir milyon poundun çeyreği sadece."

"Çeyrek milyon pound!" İnanamamıştım. Bugünlerde çeyrek milyon pounda herhangi bir araba almak mümkün değildi. Belki de sadece üç tekeri falan vardı. Belki de yolcular yerdeki deliklerden ötürü ayaklarını yukarıda tutmak zorundaydı. "Ucuzmuş." Arkamı dönüp anneme baktım, bir çekmecenin

önünde eğilmiş bir sürü kâğıt parçası çıkarıyordu. "Eminim çalışmıyordur bile," diye ekledim. Şüphelerimi saklayamıyordum. "Eğer fiyatı o kadarsa."

Annem yüzünü buruşturdu. "Tabii ki çalışıyor. Hem de gayet iyi çalışıyor. Beni Romford'dan buraya kadar getirdi, değil mi?" Büyük bir kâğıt destesini alıp plastik bir poşetin içine sokuşturdu. Sonra bir çekmeceyi daha açıp yine aynı şeyi yaptı. "Cidden Auden, bana biraz daha güvenmelisin."

Aşağı, bölümlere ayrılmış arabalar dizisine baktım yine. "Hangisi?"

İşte o zaman oldu.

"Yeşil olan. Uzun, yeşil olan."

Yeşil!

"Anne!"

"Ah." Büyük poşeti kenara koydu, ayağa kalktı ve pencerenin önüne geldi. "Üzgünüm Auden, farkında olmadan söyledim." Böyle durumlarda ince bileğine taktığı elastik bandı çekip bırakırdı. Küçük bir suç için küçük bir ceza. "Nasıl olduğumu biliyorsun. Kafam çok doluydu." Pencereden dışarı bakıp parmağıyla aşağıyı işaret etti. "Oradaki. Bu taraf. Bir, iki, üçüncü."

Görebiliyordum. Kaputu ve tepesi uzundu. Sanki kocaman bir yaratık, arabayı iki ucundan tutup genişletmiş gibi görünüyordu.

"Gerçekten büyükmüş."

Bir süre sessizce oturduk, aşağıda rüzgârdaki toz taneleri gibi gidip gelen insanları izledik. Oturduğumuz kanepenin arkasın-

dan Sandviç'in tiz sesi geldi. Üzeri tüylerle kaplı yastığının bir kenarını tırmalıyordu. Öyle sert tırmaladı ki yastığın ipleri çıktı.

"Neden araba aldığını anlamıyorum," dedim. "Arabaya ihtiyacımız yok."

"Nedenini biliyorsun," dedi annem. Dönüp bana bakmadı bile. "Bu konuyu geçen hafta konuşmuştuk."

Haklıydı. Geçen hafta bu konuyu konuşmuştuk. Ya da doğrusunu söylemek gerekirse o konuşmuştu, ben de onu dinlememek için elimden geleni yapmıştım.

"Evet ama babam?"

"Babana ne olmuş?"

"Eve geri geldiğinde nerede olduğumuzu bilmeyecek."

Annem pencere kenarından elini uzatıp elimi hafifçe sıkmaya çalıştı. "Bir şey olmaz. Ben ona bir mektup yazacağım."

Mektup mu? Mektup neye yarayacaktı ki?

"Ama savaşıyor. Mektup gönderemezsin. Ona ulaşmayacak. Kaybolacak falan. Paris'te, Roma'da ya da her neredeyse orada çamura düşüp kaybolacak. Sonra savaş bitince eve döndüğünde bizi bulamayacak."

Annem bana yaklaşıp eğildi, sarılıp alnımdan öpmeye çalıştı. Ama ben izin vermedim. Artık on bir yaşındayım sonuçta.

"Seni şaşkın," dedi. "Nerede olduğumuzu bilecek. Endişelenme."

Pencereden bir Scoot dronunun –uzun anteni ve gözleri yerine yansıtıcısı olan– sokağın üzerinden geçtiğini gördüm, küçük kameradan kafası bir sağa bir sola dönüyordu. Uzaklaşmasıyla kanatlarının vızıltısı yarım ton azaldı. Aşağıdaki

sokakta kötü bir şey olup olmadığını kontrol ediyordu. Sonunda gözden kayboldu.

"Hmm..." Kavga etmenin anlamı yoktu. Ben ne dersem diyeyim böyle devam edecekti zaten. Annem bariz bir şekilde bunun en iyisi olduğunu düşünüyordu. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Burası için iki günlük izin aldım. Su Tahsisat Kurumu'na ve savaş yetkililerine haber verdim, perşembeye kadar toparlanıp gitmemiz gerekecek."

Toplanmak çok zor olmayacaktı zaten. Çok eşyamız yoktu. Bir yığın kıyafet, birkaç parça mobilya, birkaç kitap, bazı belgeler ve kâğıtlar; bir de Sandviç. Bu kadardı. İki gün bütün bunları toplamak için fazlaydı bile. O sürede üç kere tamamen toparlanırdık.

"Oraya vardığımızda," diye ekledi annem hızla, fikrimi değiştirmeme engel olmak istiyordu, "sana güzel bir okul bulacağız. İyi bir okul, bu kez. Arkadaş edinebileceğin bir yer. Tamam mı?"

Sandviç'in esnemekte olduğu köşeye gidip salyalarını akıtmaya başlayana kadar onu okşadım.

Bir robot işi olabilirdi (kapıların her açtığımızda sarsılması, yapımı esnasında hiçbir insanın orada olmadığını, sadece robotların olduğunu gösteriyor gibiydi) ama araba kocamandı. Gerçekten kocaman. Bütün eşyalarımızı sığdırdıktan sonra bile bir sürü yer kalıyordu; hâlâ birkaç kutu ve valiz alacak yeri vardı. Hasırdan sepetindeki Sandviç'i koltuğumun arkasındaki kitap kutusunun üzerine yerleştirdim. Boş dairemize ve umurlarında olmadığımız komşularımıza veda ettikten sonra kemerlerimizi takıp oradan ayrıldık.

Garajda annem Robot İşi'ni ucuz petrolle doldurdu –fiyatı her zamankinden ucuzmuş anlaşılan– ve sonra, istemeden de olsa, su deposuna çok çok daha pahalı olan suyu ekledi.

"Korkarım uzun bir yolculuk olacak," dedi annem sürücü koltuğuna tekrar otururken. "Birkaç saatimizi alacak. Rahat otur."

Annem Doğu Londra'nın dar ve kıvrımlı sokaklarında hızla ilerliyordu. Sert direksiyon hamlelerine ani frenler eşlik ediyordu. Daha sonra ise beklenmedik bir şekilde hızlanan araba altımızda ikna edici olmayan bir sesle homurdanıyordu. Yolda çok az trafik vardı; yalnızca birkaç araba daha: Birkaç yiyecek kamyonu, savaş için bazı tedarik kamyonetleri, çok iyi korunan bir su tankeri, sırtlarında ağır çantalar olan ya da eşyalarıyla dolu alışveriş arabalarını iten birkaç mülteci. Hepsi bu kadardı.

Biz ilerlemeye devam ettikçe –Robot İşi arada arkasında alevlerin yanmasına neden olan bir gürültü çıkarıyordu– binalar azaldı ve küçüldü, yollar daha uzun ve düz bir hâl aldı. Sonunda şehir gözden kayboldu ve kırsal bir yere geldik. Çok ağaç yoktu; yağmurlar yavaşlayıp su azaldıktan sonra çok kalmamıştı. Yanından geçtiğimiz küçük kasaba ve köy yollarının iki tarafı süs kaktüsleriyle kaplı tarlalarla doluydu.

"Hadi *Nesi Var?* oynayalım!" Annem bir anda fazla heyecanlı göründü. Keşke babam burada olsaydı, diye düşündüm. Onlar kendi aralarında muhabbet ederlerken ben de arkada oturup müzik dinlerdim.

"Dört yaşında değilim!"

"Hadi. Önce sen başla."

İç çektim. "Hmm... Başında... Şey, Y harfi var."

"Yol!" diye bağırdı annem heyecanla.

"Bildin."

"Bu çok kolaydı. Bir tane daha sor."

"Pekâlâ. Bunun başında... A harfi var."

"Akşam?"

"Hayır."

"Araba?"

"Hayır. Araba yok etrafta zaten."

"Şey..." Gözleriyle etrafı taradı, bir şey bulmaya çalışıyordu. "Araba parkı?"

"Hayır."

"Pes ediyorum. Neydi?"

"Asfalt."

"Asfalt mı?"

"Evet."

"Hmm, yol dedin, sonra da asfalt dedin. Burada bir benzerlik görüyorum."

"Son iki saatte gördüğüm neredeyse her şey bunlar."

"Endişelenme," dedi annem gülümseyerek. "Neredeyse vardık."

QWERTY'me on dakika önce sorduğum için bunu biliyordum zaten. Cambridge'e beş mil uzaklıktaydık ve gittiğimiz hıza göre (saatte elli mil hızla gidiyorduk ki annem için bu hızlı sayılır) altı dakikaya orada olacaktık. Yağmur ihtimalinin neredeyse sıfır olduğunu da biliyordum (her zamanki gibi) ama rüzgâr hafif esiyordu. Cambridge eğlenceli şeylerin ve otomatların merkeziydi. Collier Road'daki eski sinema Yaşlı ve

Küflüler için siyah beyaz filmler gösteriyordu, hatta hâlâ kendi dişlerine sahip olanlara bedava patlamış mısır bile veriyorlardı.

Anneme göz ucuyla baktım, bu espriyi ona da söylesem mi diye düşündüm ama sonra vazgeçtim. Yorgun ve gergin görünüyordu; elleri direksiyonu sanki saatte elli milden çok daha hızlı gidiyormuş gibi kavramıştı.

"Heey ya!" dedim, koltuğumun arkasına uzanıp Sandviç'i sepetinin aralıklarından okşamaya çalıştım.

3. Tekboynuzlu Evi

Tekboynuzlu Evi denilen bir evin büyülü, Hansel ve Gretel'deki şekerden yapılmış ev gibi bir yer olacağını hayal ediyor olabilirsiniz. O hikâyeyi biliyorsunuz. Neredeyse bir cadı tarafından yenecek iki sinir bozucu çocuğun cadının gözlerinin iyi görmemesi sebebiyle ince bir çubuk yardımıyla kaçtıkları hikâye. Hah, çok inandırıcı! Bir kere bir çubuk birinin parmağı zannedilemez. Soğuk ve katı bir şey. Öte yandan, bir parmak sıcak ve yumuşaktır. Ayrıca bir insan neden şekerden bir ev yapar ki? Şekerden yapılmış bir evde yaşayamazsın. Yazları ev yapış yapış olur ve bazı parçaları muhtemelen erimeye, bir süre sonra da çürümeye başlar. Ne kadar saçma ve çocukça bir hikâye. Artık öyle bir çocuk olmadığıma memnunum. Çocukken duyduğumuz bütün o saçma hikâyeler... Cidden ama!

Neyse. Ne diyordum? Tekboynuzlu Evi denilen bir yerin bir ormanın derinliklerinde saklı, birbirine fısıldayan ağaçların arasında, içinde parlak bir kovası ve üzerinde küçük bir çatısı olan eski bir kuyunun yanında olduğunu düşünebilirsiniz. Girintili çıkıntılı görünen, birbirine eşit olmayan duvarlar ve tel gibi görünen samandan bir çatı. Belki bir de güzel, çitle çevrili

gül bahçesi ve o bahçeye bakan kepenkli pencereler ve ortasına küçük bir kalp kazınmış, açıldığında gıcırdayan tahta bir kapı.

Böyle bir şey hayal etmiş olabilirsiniz.

Fakat annemin önüne park ettiği Tekboynuzlu Evi bir zamanlar umumi tuvalet olarak kullanılmış bir yer gibi gözüküyordu. Ya da elektrik alt istasyonu. Hiçbir çekiciliği ya da güzelliği olmayan, sade ve yalnızca kullanışlı olması için yapılmış bir şey. Sanki burayı inşa eden adamlar sonraki gün gelip inşaatı bitirmekle uğraşmamış gibi.

Sırtımı göz alabildiğince uzanan alçak düzlüğe verip kasabanın bittiği yerdeki yola oturdum. Bu yolun iki tarafında da –hiç olmazsa birkaç yüz metre boyunca– ev yoktu. Önündeki yolun karşısında ise birkaç uzun ağaç vardı sadece.

Eğer bu ev bir insan olsaydı son derece yalnız ve üzgün biri olurdu, diye düşündüm. İki geniş penceresinin altında dümdüz aşağı inen nemli kısımlar evin gerçekten ağlamış gibi görünmesine neden oluyordu.

Aslında, buraya ev demek yanlış. Üst katı da olsun diye daha sonra eve çevrilmiş o küçük bungalovlardan biriydi bu. Sanırım bunlara çift katlı bungalov deniyor. İlginç şeyler. *Adında çelişki var*, annem böyle derdi. *Adında çelişki var*. Bir bungalov, tek katlı bir yapı olarak tanımlanır. Eğer o bungalovun ikinci bir katı olursa, artık bungalov değildir heralde? Artık ev olmuştur? Evet? Hayır? Evet? Neyse, endişelenme bu konuda. Ben hep böyle konuyu saptırıyorum. Kusura bakma. Alışacaksın.

Neyse, annem Robot İşi'ni evin yanındaki çakıllı yola park etti ve ikimiz de arabadan indik.

"Jonah dayım neden buraya Tekboynuzlu Evi adını vermiş?" diye sordum. Sandviç'i kendime daha kolay çekebilmek için koltuğumu öne çektim.

Annem omuzlarını silkip anahtarlarını aramaya başladı. "Bilmiyorum."

"Bence..." dedim yukarı bakıp gözlerimi güneşten korumak için elimle gölgelerken. "Bence bacası tekboynuzlu atın boynuzuna benzediği için. Görüyor musun? Sanki tekboynuzlu atın başından çıkan boynuz gibi görünüyor."

Annem de başını kaldırıp gözlerini kıstı, eve odaklandı. "Pek sayılmaz."

Gülümsedim. "Sayılmaz gerçekten, değil mi?"

"Evet." Annem elindeki anahtarları salladı, birbirlerine çarpıp ses çıkardılar. "Yeni evimize bir bakalım mı Auden?"

İçerisi korkunçtu.

Annem ön kapıyı, arkasındaki haftalarca ve aylarca birikmiş eski mektupları ve politik broşürleri zorla iterek açmayı başarınca ikimizin de ilk fark ettiği şey koku oldu. Küfün soğuk, eski kokusu. Sanki biri kocaman, korkunç kokan bir mantara tekme atmıştı ve sporları her yere saçılmıştı.

Burada uzun süre kimsenin yaşamadığı bu kokudan belliydi.

Fark ettiğimiz ikinci şey dağınıklıktı.

Koridor yere saçılmış kâğıtlar ve dosyalarla doluydu. Kitapların sırtları eğilmiş, sayfaları katlanmış ve bazılarının köşeleri yırtılmıştı. Bir şifonyer yere devrilmişti ve açılan çekmecenin içindekiler dökülmüş, her yere yayılmıştı.

"Ah, olamaz." Annem döküntünün içinde dikkatle ilerledi, bizi endişelendiren kâğıtlara bakıyordu. Bir kapıyı açıp farklı bir odaya girdi. Ben de onu takip ettim.

Oturma odası olduğunu düşündüğüm odanın perdeleri hâlâ kapalıydı. İçerideki azıcık ışık da etrafı görmemize yardımcı olmadı. Şimdi, benim rahatsızlığıma –renkleri görememe– dair nadir iyi şeylerden biri şu: Karanlıkta gayet iyi görebiliyorum aslında. Benim için her şey diğer insanlara göründüğünden daha net, böyle düşünüyorlar. Şekilleri gösteren çizgiler daha net ve detaylı görünüyor. İsterseniz şanslı bir yan etki diyebilirsiniz. O yüzden bana göre odadaki dağınıklığı görmek oldukça kolaydı. Ancak annem için zordu, bu yüzden en yakındaki perdeyi tutup sertçe çektim.

Burada halı varsa hiç anlaşılmazdı. Yerde daha çok kâğıt, dosya, ıvır zıvır vardı. Bir koltuk yan yatmıştı, oradaki bir kanepenin yastıkları da yerlerinden çıkarılmıştı. Başka bir kapının yanındaki masanın üzerinde kirli tabaklar ve kâseler vardı; üzerlerinde sineklerden küçük bir bulut vızıldıyordu. Duvarda son derece yamuk bir biçimde duran bir gemi tablosu vardı. Buradaki hiçbir şeyin tozunun uzun süredir alınmadığı belliydi.

"Burada bir soygun olmuş," dedim. "Biri içeri girip her yeri darma duman etmiş."

Annem gülümseyip başını iki yana salladı. "Hayır, sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dayın Jonah çok zeki bir adamdı. Çok zeki. Tanıdığım en zeki insan. En inanılmaz şeyleri düşünüp bunların çözümlerini bulurdu, öyle yani." Annem parmaklarını şıklattı. "Bir dâhiydi. Kesinlikle." Boğucu oturma odasına göz gezdirdi. "Ancak zor-

landığı en büyük şeylerden biri kendine ve eşyalarına bakmaktı. Bazen, çok zekice bir fikrin ortasındaysa yemek yemeyi unuturdu. Bir kere çok uzun süre yemek yemeyince hastaneye kaldırıldı. Ya da dış görünüşüne özen göstermezdi; saçı ve sakalı çok uzardı ve kıyafetleri çok kirli görünmeye başlardı. Zorlandığı diğer şey ise kendi dağınıklığını toparlamaktı. Biliyorsun, ben onunla büyüdüm, bazen çocukken bile odasını ben düzeltirdim. Aslında," annem göz kırptı, "baya senin gibiydi."

"Ah!" dedim. "Ben böyle bir yerde yaşayamazdım. Şuraya bak."

"Artık evin burası Auden," dedi annem. Parmağını son derece tozlu bir rafa sürüp toza baktı. "O yüzden alışman lazım. Hadi. Birkaç bambu poşet alıp doldurmaya başlayalım."